

Arrest

nr. 127 174 van 17 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen respectievelijk op 29 juli 2013 en op 10 september 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie, met name in de hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn, in casu in functie van hun Poolse schoondochter.

1.2. Op 27 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing

tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 10 maart 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden voor beide bestreden beslissingen als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2013 werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Armeense

Geboortedatum: 30.07.1954

(...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2", die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- loonfiches op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij in de periode juli - november 2013 een gemiddeld maandelijks inkomen had van €1427,90

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn synthesememorie als eerste en enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat er door de wet geen enkele voorwaarde wordt gesteld aan de manier waarop het bewijs van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geleverd.

Dat de Belgische staat ook met betrekking tot dit element de afweging dient te maken ten aanzien van het recht op vrij verkeer en de eenheid van het gezin.

Dat bovendien de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is, en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd. (RvS 19 december 2013, nr. 225.915)

Dat het Grondwettelijk Hof reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniging lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moeten de autoriteiten volgens artikel 42§ 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des

besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing het bedrag van 120% van het leefloon hanteert als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is. Dat Dienst Vreemdelingenzaken bovendien niet is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoekers.”

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet luidt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...).”

3.3. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat de gemachtigde in casu een minimumbedrag hanteert waaronder gezinshereniging niet mogelijk is en dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een concrete behoeftenanalyse.

De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing is gesteund op twee verschillende, van elkaar te onderscheiden motieven.

Een eerste motief heeft betrekking op de vaststelling dat verzoekers onvoldoende hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Een tweede motief heeft betrekking op de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om te voorkomen dat de referentiepersoon en verzoekers ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

3.4. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekers het bewijs van de voorwaarden leveren. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35 en 37). Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van

zijn verkeersvrijheid of diens echtgenoot. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger. De Raad acht het derhalve niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de ascendent dat hij of zij zowel in het verleden, dus voor zijn of haar aankomst in het Rijk, als op heden te zijnen laste is.

Verzoekers betwisten enkel het motief dat betrekking heeft op het onvoldoende aantonen van voldoende bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. Uit lezing van het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekers het motief dat betrekking heeft op het onvoldoende aantonen dat zij in het verleden ten laste zijn geweest van de referentiepersoon, betwisten of weerleggen. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoekers zich daaromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat de gemachtigde hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd.

Verzoekers' kritiek dat werd nagelaten een behoefteanalyse uit te voeren kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De vaststelling dat verzoekers niet op afdoende wijze aantonen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, is een voldoende schragend motief om, krachtens artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, hen een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren.

Een schending van de motiveringsplicht noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Verzoekers voeren geen gegrond middel aan dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES